

senterede en stor Kapital, havde Planerne færdige, udbød det hele i Entreprise og skulde lige give sig til at opføre Bygningen, da der kom Meddelelse fra Justitsministeren, at han nok vilde se Entreprisekontrakterne. Disse blev saa forelagte Justitsminister Alberti. Han saa paa dem, og da han ikke paa Kontrakterne fandt det Navn, han søgte — efter hvad der er passeret, kan det ikke være nogen Hemmelighed, at Navnet var Oscar Køhler —, sagde han, at han syntes ikke om disse Entrepriser, de vedkommende maatte se at skaffe sig nogle andre, for de Folk var vist ikke dem, der kunde bygge et Teater. Selskabet var nu kommet i Gang med disse Entrepriser, havde sluttet med dem og fortsatte med dem, og Justitsminister Alberti nægtede saa kort og godt at give dem en Bevilling under Paaskud af, at de ikke var i Stand til at skaffe et Teater til Veje.

Skuespillerne henvendte sig saa til Alberti og sagde: Kunne vi da ikke faa et Tilsagn om at faa Bevillingen betingelsesvis, saaledes at den først bliver vor, naar Teatret staar færdigt. Nej, det kunde der ikke være Tale om, og kort derefter blev denne Teaterbevilling givet andetsteds hen, givet til en Skuespiller, der var knyttet til et andet Byggeselskab, et Byggeselskab, der ved andre Lejligheder har haft Berøring med Alberti. Jeg bringer i Erindring den Tale, der har været her i Folketinget om en Apotekerbevilling i Frederiksberg Allé, om Grundsalg ved Rungsted o. s. v. Dog har jeg ikke været i Stand til ved selvstændig Undersøgelse af Sagen at paavise noget graverende Forhold enten fra Albertis eller fra vedkommende Byggeselskabs Side i denne Sag, men Sporene lode derhen. De, der var de kære Personer ved andre Lejligheder, fik Bevillingen, og der, hvor den var lovet, blev den nægtet under et i Virkeligheden let gen-driveligt Paaskud, idet Teatret var sikret.

Da der nu intet Privilegium blev, kunde der heller ikke blive et Teater. Det er dog ganske absurd at tænke sig, at det skal være afhængigt af den Slags Lune-fuldhed, om frie Borgere i København skulle have Lov til at lave et Teater. Det er sørgeligt, men det er sandt. Saa stor er den Magt og Myndighed, der ligger i en Justitsministers Haand ved Uddelingen af disse Privilegier.

Teater kunde der altsaa ikke blive. Paa samme Tid havde der været ført For-handlinger mellem Telegrafvæsenet og Københavns Magistrat om Opførelse af en

Telegrafbygning paa Nikolaj Plads. De var strandede, og Byggeselskabet, som nu laa med Grunden og var i Gang med at opføre en Bygning, ilede da til Trafikministeriet og indlod sig i Underhandlinger om, at den Bygning, de opførte, skulde sælges til Staten og anvendes til en Telegrafbygning, en Sag, der vil være alle de Herrer her i Tinget bekendt, da den senere fremkom som et Lovforslag, der gik ud paa at købe denne Bygning, hvilket Lovforslag ogsaa blev vedtaget her i dette Ting, men Aaret derefter forkastet i Lands-tinget.

Under 28. November 1906 blev der mellem Ministeriet for offentlige Arbejder og Aktieselskabet „Gammel Mønt“ afsluttet en Kontrakt under Forudsætning af, at finansiel Hjemmel dertil erhvervedes i den da indeværende Rigsdagssamling, altsaa den sædvanlige Formel, der bruges ved Afslutningen af den Slags Kontrakter mellem offentlige Statsmyndigheder og private. Denne Kontrakt indeholdt mange for vedkommende Aktieselskab meget byrdefulde Bestemmelser, der straks satte Aktieselskabet for store Arbejder og for Bekostninger, der løb op i adskillige Hundredtusinder. Da Bygningen ikke oprindelig var projekteret til Telegrafbygning, men til Teater, og den nu skulde indrettes til Telegrafbygning, nedsatte Regeringen en Kontrolkommission, hvilken Kommission eller Komité efter Kontrakten skulde have Tilsyn med Bygningens Færdiggørelse og med, at de Forandringer, Ministeriet havde forlangt, blev udførte, og den fik Haands- og Halsret over Entrepriserne vedrørende Udførelsen af disse meget betydelige Arbejder. Der var Tvangsklausuler i Kontrakten, saadanne som f. Eks. denne: „Efterkommer Selskabet ikke straks de af Kontrollen eller Telegrafdirektoratet givne Forskrifter med Hensyn til Bygningens Opførelse m. m., skal Ministeriet kunne vælge enten at erklære Handelen for bortfalden eller at lade de paakrævede Arbejder udføre, eventuelt overtage hele Byggeforetagendets Fuldførelse, saaledes at de dermed forbundne Udgifter efter en af Ministeriet godkendt Opgørelse fradrages i Købesummen“. Dernæst paabødtes der i Kontrakten, der, som sagt, var afsluttet den 28. November 1906 og for Resten først blev fuldstændig i Løbet af den følgende Maa-ned, at samtlige disse Arbejder, som paa-hvilede Sælgerne, skulde være færdige senest den 1. Oktober 1907. Det vil altsaa sige, at der gaves en Frist af knap og nap 11 Maaneder til at gøre Arbejdet færdigt paa